

ВИНАГОРОДА – 1000 ФУНТІВ

Між пів на десяту вечора 29 липня та сьомою годиною ранку 30 липня з Картинної галереї на Олд-Бонд-стріт, 5-В викрадено знамениту картину Касселлі «Білий дракон».

Розмір 55×35 сантиметрів, написана на дошці. У центрі композиції — білий дракон на темно-синьому тлі, декорованому вишуканим орнаментом, місячним серпиком і зіркою із сухозлітки.

Вказану винагороду за надання інформації, яка допоможе виймати й засудити злодія чи злодіїв та повернути картину, виплатить фірма «Дойл і сини», адреса: **Олд-Бонд-стріт, 5-В**.

Інформувати детектива Ворта, відділ кримінальних розслідувань, Новий Скотланд-Ярд, півд.-зах. Лондон

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

ЧАСТИНА I

Білий дракон

Відвідувачам лондонських картинних галерей на Олд-Бонд-стріт рекомендуємо обов'язково оглянути полотно «Білий дракон» Касселлі, що виставляється в Галереї Дойла. Історія цього вишуканого зразка італійського живопису вражає: він належав багатьом коронованим особам Європи, зокрема Філіпу II, королю Іспанії, та Катерині II...

Із четвертого розділу книжки «Путівник Лондоном із чотирма мапами та п'ятнадцятьма планами» авторства преподобного Чарльза Блекінсопа, 1906 рік (бібліотека Вінтер-холу).

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЖОВТЕНЬ 1909-ГО РОКУ

Вона не знала, коли зрозуміла напевне, що за нею стежать. Бесіда з детективом Вортом затягнулася на довше, ніж гадалося, тож коли вийшла на вулицю, було вже темно. Денні перехожі розійшлися, і площа Пікаділлі видавалася незвично тихою — лише поодинокі постаті квапилися кудись під дощем, ховаючись під парасолями.

Був би в неї інший настрій, вона б, напевне, думала про те, як красиво відблискує жовтаве світло ліхтарів на мокрій бруківці. Дивувалася б своєму розмитому відображенню у вітринах крамниць та мерехтінню автомобільних фар у темряві. Але вона забула й думати про малювання — розмова з детективом Вортом відволікла її від усього іншого.

Холодне вечірнє повітря пронизувало до кісток: під теплим пальтом вона дрижала. Мріялося про чай біля

затишного каміна, але додому вона не поспішала — дорога була слизькою від калюж і намоклого листа. Тож вона поволі подалася до станції метро.

Коли збагнула, що за нею назирці йде чоловік, то зрозуміла, що це триває вже досить давно. Поринувши в думки під шум дощу, що приглушував звуки, вона не відразу його зауважила. Та коли кинула погляд на темну вітрину, помітила на мить його відображення — фігуритінь із квадратними плечима й котелком на голові. Він тримався за кілька ярдів позаду, але не відставав — було чутно мірний ритм його кроків. Раптом у неї з'явилося відчуття, ніби погляд незнайомця вперся їй у спину.

Вона стрепенулася — яка дурепа! — і притлумила в собі бажання озирнутися. Напевне, то звичайний конторник, що пізно вийшов після довгого робочого дня. Щоб пересвідчитися в цьому, вирішила перейти дорогу — певна, що він не піде слідом. «Ну от», — триумфально сказала собі, крокуючи тротуаром уже по той бік вулиці. Вона знала, що понавигадувала всілякого. Розмова з детективом Вортом просто зворохобила її, ото й усе.

Кільканадцять ярдів вона пройшла з певним полегшенням. А за мить-другу знову почула позад себе чіткий ритм чужих кроків. Спиною поповз холодок: чоловік ніде не зник.

Їй кортіло зиркнути через плече, але в темряві виднів тільки силует незнайомця, що наближався. Налякана, вона розвернулася, щоб перейти дорогу; за хвилину чоловік уже йшов позаду. Серце болісно забилося в грудях, дихання прискорилося. Вона наддала ходу, наскільки змогла, але кроки позаду лише стали гучнішими. Вона пішла ще швидше, охоплена панікою й упевнена в одному: треба втікати.

Ближче до станції метро вулиця залюднилася; вона з полегшенням зауважила, що під яскраво освітленою філармонією стояв невеликий натовп. От-от мав початися вечірній концерт: під будівлею юрмилися авто й кеби, лунали голоси та звуки музики. Вона дійшла до натовпу й пробралася крізь нього на порожню вулицю — розпашіла, задихана, але сама.

Вхід на станцію метро вже за рогом. З відчуттям полегші вона збігла східцями вниз, тікаючи від дощу; серце все ще калатало, тремтячі пальці жмакали квіток. Вона минула порожній перехід, викладений кахлями, і сповільнилася. Раптова тиша здалася їй рятівною.

На станції не було ні душі — навіть чергового. Вона самотньо стала на краю платформи, поглядаючи на великий годинник, секундна стрілка якого рішуче рухалась уперед. Усе раптом знову здалося звичним. Цокання годинника, пошарпана реклама «Гірчиці

Бірда» й «Молочного шоколаду Фрая», кольорові плакати із закликом «Скористайтеся метро за два пенні й нічим не переймайтеся!» діяли заспокійливо. Вона задихала повільніше. Навіть подумала, чи не привидівся їй той чоловік у котелку, що нібито йшов назирці.

Її охопила небачена досі втома, і вона втупилася поглядом у п'їтму тунелю, видивляючись потяг. Та попри все, знову їй почула: важкі кроки, що наближалися безлюдною платформою.

Не було часу ні озирнутися, ні подумати, ні навіть скрикнути. Чоловік уже стояв позаду: вона зачула шурхіт рукава його пальта й холодну шкіру руки в лискучій рукавичці, яка щільно затулила їй рота, щоб не зронила й звуку.

Вона спробувала пручатися, але знала, що це марно. Шкіряна рукавичка на вустах була багряного кольору — червоного кадмієвого відтінку з її палітри фарб. Це було останнє, що вона помітила, перш ніж її зіштовхнули. Щось брязнуло, хтось зойкнув, якусь мить вона летіла вниз, а тоді глухо гупнулася на колію — і запала тиша.

Вона застогнала. Її повіки затремтіли. Тіло безсило простяглося на рейках — вона відчувала, як холодний метал муляє під боком. Перед нею зяяла темна паща тунелю, величезна й чорна мов смола. А тоді попереду зблиснуло світло — і загуркотів потяг, вилітаючи просто на неї.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ТОГО — ЛИПЕНЬ 1909-ГО РОКУ

Коли вона спустилася до сніданку, лист уже лежав на срібній таці на столику в холі. Вузький білий конверт із надрукованим угорі її іменем — *Міс Леонора Фіцджеральд*. Щойно вона угледіла конверт, у роті їй пересохло, а в грудях стиснулося. Вона знала: цей лист міг прийти тільки від одного адресанта.

Вона простягнула руку, та перш ніж устигла взяти конверт, у хол гордовито вплив Вінсент, поправляючи запонки на манжетах. Вона миттєво відсмикнула руку, та було запізно.

— Це що таке? Лист? Тобі?

Він потягнувся по конверт, проте Лео рвучко вхопила його першою. Може, ноги в неї не такі справні, зате в чомусь іншому вона точно меткіша.